

Arrest

nr. 110 221 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 februari 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest met nr. 98 707 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 maart 2013 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Maxwell OGUMULA en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, diende op 14 december 2012 een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten in België.

1.2. De Eurodac- databank gaf op 14 december 2012 te kennen dat de verzoekende partij reeds eerder een asielaanvraag had ingediend in Duitsland op 7 september 2004. Op 23 januari 2013 hebben de Duitse autoriteiten expliciet ingestemd met de vraag tot terugname van 21 januari 2013. Derhalve werd

op 27 februari 2013 de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Het betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt :

“(...) In uitvoering van artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten (...)
geboren te (...)
van nationaliteit te zijn: Guinee
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 14/12/2012 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Hij verklaarde op 13/12/2012 in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de nationaliteit van Guinee te hebben en geboren te zijn op 01/01/1981.

Uit het Eurodacverslag van 14/12/2012 blijkt dat betrokkene in Duitsland op 07/09/2004 een asielaanvraag heeft ingediend.

Wanneer tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 14/12/2012 aan betrokkene gevraagd wordt of hij ooit eerder in het land van verblijf of in een ander land een asielaanvraag had ingediend, antwoordt hij ontkennend. Na confrontatie met het feit dat de controle van zijn vingerafdrukken een positief resultaat opleverde in Duitsland verklaart betrokkene dat hij daar nooit geweest is en dat wij een vergissing maken. Hij verklaart dat hij de waarheid vertelt, dat wij diegenen zijn die liegen en dat hij daar nooit geweest is. Het vingerafdrukkenonderzoek toont echter onweerlegbaar aan dat de betrokkene op 07/09/2004 te Hamburg in Duitsland asiel vroeg.

Betrokkene verklaart dat hij op 12/12/2012 uit Conakry vertrokken is en per vliegtuig naar België reisde waar hij arriveerde op 13/12/2012.

Betrokkene verklaart dat de smokkelaar voor hem een rood paspoort had met daarin een foto van een andere man. Hij verklaart dat hij niet weet welke naam erin stond aangezien hij niet kan lezen.

Betrokkene verklaart dat vroeger zijn naam “K(...) I(…)” was. Hij verklaart dat hij vroeger moslim was en dat hij zich bekeerde tot het Christendom. Hij verklaart dat hij zijn naam in september 2012 officieel liet veranderen naar K(...) J(…).

Op 21/01/2013 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Dublin Verordening aan de Duitse autoriteiten verstuurd. De Duitse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 23/01/2013 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.e van Verordening 343/2003. Duitsland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De Duitse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Verder moet worden vastgesteld dat Duitsland aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

De Duitse autoriteiten lieten ons weten dat betrokkene bij hen bekend is onder een andere identiteit : D(...) K(...), °01/01/1981, Kankan, Guinee. Betrokkene heeft in Duitsland ook nog een alias : K(...) J(...), ° 01/01/1981, Guinee.

Betrokkene geeft geen specifieke reden op waarom hij zijn asielaanvraag in België wil indienen. Hij verklaart enkel dat hij de eindbestemming niet kende. Hij verklaart dat iemand hem vertelde dat hij hier in Brussel was. Op de vraag of hij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang en van behandeling die een verzet tegen overdracht naar Duitsland zouden rechtvaardigen verklaart betrokkene dat hij niets in Europa kent en waarom zou hij naar Duitsland moeten gaan. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen

worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Duitsland kent, net als België, de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Duitsland kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene dat hij dat niet weet. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat een overdracht aan Duitsland in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Duitse autoriteiten. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 13 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-Verordening).

Hij verschaft volgende toelichting bij het middel :

“Luidens artikel 13 van de Dublin-II-Verordening:

“Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen lidstaat kan worden aangewezen die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, is de lidstaat waar I verzoek het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan”.

Zoals boven werd vermeld, kwam verzoeker naar België en vroeg voor het eerst in België asiel aan.

Verzoeker heeft geen asiel in Duitsland aangevraagd. Verzoeker heeft evenmin een visa van Duitsland aangevraagd noch gekregen.

Toepassing

De bestreden beslissing bevat geen objectief element waaruit blijkt dat verzoeker in Duitsland asiel aangevraagd heeft. Evenmin bevat de bestreden beslissing objectief element waaruit blijkt dat verzoeker een visum van Duitsland aangevraagd of gekregen heeft.

Aangezien verzoeker voor het eerste in België asiel aangevraagd heeft en dat er geen objectief element waaruit blijkt dat verzoeker in Duitsland asiel aangevraagd heeft of een visum van Duitsland gekregen heeft, is België verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker op grond van artikel 13 van de Dublin-II-Verordening.”

2.1.2. Waar de verzoeker eraan vasthoudt dat hij in Duitsland geen asielaanvraag indiende en stelt dat de bestreden beslissing geen objectief element bevat waaruit blijkt dat dat wel het geval zou zijn, merkt de Raad op dat het motief in de bestreden beslissing dat uit de Eurodac-gegevens blijkt dat de verzoeker wel degelijk een asielaanvraag indiende in Duitsland steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Een op 14 december 2012 doorgevoerde vergelijking van verzoekers vingerafdrukken met de gegevens voorhanden in het Eurodac-systeem leert immers dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden genomen in Hamburg op 7 september 2004 onder het referentienummer “DE1040907HAM00102”. Wat dit referentienummer betreft, dient te worden verwezen naar artikel 2.3

van de verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, dat betrekking heeft op de toezending van gegevens door een lidstaat aan de centrale gegevensbank Eurodac en dat luidt als volgt:

"Door middel van het referentienummer overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder d), van de Eurodac-verordening moeten de gegevens ondubbelzinnig aan een persoon en aan de lidstaat die de gegevens toezendt kunnen worden gekoppeld. Voorts moet uit dat nummer kunnen worden opgemaakt of het gaat om een asielzoeker, dan wel om een persoon als bedoeld in artikel 8 of artikel 11 van de Eurodac-verordening. Het referentienummer begint met de kenletter(s) waarmee de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden overeenkomstig de in bijlage 1 vermelde norm wordt aangeduid. Na de kenletter(s) volgt de identificatie van de personencategorie. Gegevens van asielzoekers worden aangeduid met "1", van personen als bedoeld in artikel 8 van de Eurodac-verordening met "2" en van personen als bedoeld in artikel 11 van de Eurodac-verordening met "3". De centrale eenheid stelt de nodige technische procedures voor de lidstaten op, zodat de centrale eenheid ondubbelzinnige gegevens ontvangt."

Uit voormeld referentienummer "DE1040907HAM00102" blijkt aldus dat verzoeker in Duitsland reeds een asielverzoek indiende. Verzoeker toont het tegendeel niet aan en maakt een schending van artikel 13 van de Dublin II-Verordening derhalve niet aannemelijk.

2.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3.2 van de Dublin II-Verordening. Verzoeker citeert de bedoelde bepaling en haar preambule en doet vervolgens gelden:

" [...]

In casu dient een fundamentele vraag gesteld te worden alvorens verwerende partij aan de Duitse autoriteiten aan vroeg om verzoeker over te nemen, zijnde, is de Belgische Staat in de absolute onmogelijkheid de asielaanvraag van verzoeker te behandelen?

Helaas heeft de bestreden beslissing geen afdoende motiveren gegeven waarom geen toepassing wordt gemaakt van de soevereiniteitsclausule.

De Belgische Staat is niet in de absolute onmogelijkheid om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen. Evenmin is de Belgische Staat in de absolute onmogelijkheid om geen toepassing van de soevereiniteitsclausule te willen maken.

Aangezien verzoeker in Duitsland geen asielaanvraag ingediend heeft en met een reële risico dat verzoeker van uit Duitsland naar Guinee zou gerepatriëerd worden, dient verwerende partij rekening hiermee te houden en toepassing van de soevereiniteitsclausule te maken.

Meer nog voorziet de bestreden beslissing geen garantie dat verzoeker niet naar Guinee zal worden teruggeleid.

2.2.2. De verzoekende partij betwist niet dat Duitsland in beginsel de verantwoordelijke lidstaat is om haar asielaanvraag te behandelen. Zij is evenwel van oordeel dat de verwerende partij op basis van artikel 3, lid 2 van de Dublin-II-Verordening had moeten beslissen om haar asielaanvraag door de Belgische asielinstanties te laten behandelen.

2.2.3. Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

"In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis."

De Raad merkt op dat uit de bewoordingen van deze bepaling geen verplichting voor een lidstaat kan worden afgeleid om een asielaanvraag te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de

verwerende partij zou moeten aantonen dat zij in de absolute onmogelijkheid is om de aanvraag te behandelen.

2.2.4. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij duidelijk heeft uiteengezet waarom zij van oordeel was dat er geen reden bestaat om af te wijken van deze regels, met name omdat (i) Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is, de asielaanvraag zal behandelen volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en uit de Conventie van Genève, (ii) de verzoekende partij geen specifieke redenen opgaf om zijn asielaanvraag in België in te dienen, (iii) de vrije keuze van de asielzoeker voor wat betreft de behandelende lidstaat op grond van de Verordening is uitgesloten, (iv) er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten hem zouden terugsturen naar Guinée zonder de minimumnormen die voortvloeien uit de Europese richtlijnen ter zake te respecteren, (v) verzoeker verklaarde geen familie te hebben in België of elders in Europa, (vi) verzoeker, gevraagd naar zijn gezondheidstoestand, verklaarde het niet te weten en (vii) samenvattend, dat er geen enkele aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan Duitsland in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM en er derhalve geen concrete basis is om de asielaanvraag te behandelen op grond van artikel 3.2 of 15 van de Dublin-II-Verordening.

Waar de verzoekende partij dus aanvoert dat zij vreest voor een repatriëring vanuit Duitsland naar Guinée, kan niet anders dan worden vastgesteld dat dienaangaande ook uitgebreid werd gemotiveerd in de bestreden beslissing, verwijzend naar de verdragsrechtelijke verplichtingen die ook op de Duitse asielinstanties rusten. De verzoekende partij herhaalt in wezen haar eerdere verklaringen, doch weerlegt de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing op geen enkele wijze, zodat zij geenszins aantoonst dat de verwerende partij niet genoegzaam tot de beslissing kon komen dat er geen redenen zijn om de asielaanvraag in België te behandelen en zij dus kan worden overgedragen aan de Duitse autoriteiten.

2.2.5. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 33 van de Conventie van Genève.

Na het citeren van artikel 33 van de Conventie van Genève, duidt de verzoekende partij op rechtsleer waarin zou zijn aangetoond dat de toepassing van voormeld artikel niet beperkt is tot enkel zij die als vluchteling erkend zijn, dat de stelling dat artikel 33 van de Conventie van Genève enkel van toepassing is op erkende vluchtelingen op grond van artikel 1, A (2) van de voornoemde Conventie aldus wordt ongedaan gemaakt en dat zij dus de bescherming van artikel 33 van de Conventie van Genève kan benutten. Zij stelt dat zij in Duitsland geen asielaanvraag heeft ingediend en stelt dat de bestreden beslissing geen garantie aanbiedt dat de Duitse autoriteiten haar niet naar Guinée zullen repatriëren.

2.3.2. Artikel 33 (non-refoulement) van de Conventie van Genève houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. De verzoekende partij is niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op haar van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 24 mei 2004, nr. 131.649; RvS 28 april 2004, nr. 130.753; RvS 5 maart 2004, nr. 128.896; RvS 24 september 2007, nr. 1311 (c)). Overigens leidt de bestreden beslissing er niet toe dat de verzoekende partij verplicht zou worden naar haar land van herkomst terug te keren en heeft zij, zoals dat reeds is gebleken bij de beoordeling van het eerste middel, geenszins aangetoond dat zij in Duitsland het risico loopt dat zij naar Guinée zou worden teruggewezen zonder dat haar asielaanvraag in het licht van alle waarborgen die werden opgesomd in de bestreden beslissing zou zijn onderzocht.

2.3.3. Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS